

det Medlem, som særlig repræsenterede Justitsministeriet i Kommissionen, vedtaget en saadan Anmærkning. Kort før Kommissionsbetænkningens Afgivelse faldt der imidlertid et Par Højesteretsdomme, som betegnede en forandret Praksis og umuliggjorde Opretholdelsen af Anmærkningen, der dannede Udtryk for den hidtil gældende Praksis. I Kommissionsbetænkningen var der da ogsaa tilføjet en Bemærkning, som viste, at Kommissionen havde aabent Øje herfor, og Justitsministeriet betonedede dette yderligere, idet man indhentede Sundhedskollegiets Erklæring over Sagen. Rækkevidden af den Praksisforandring, som Højesteretsdommene indledede, var dernæst saa tvivlsom, at det vilde være en ganske haabløs og urimelig Opgave paa dette Tidspunkt at søge opstillet en ny almindelig Formel i dette Forhold. Sundhedskollegiets Henstilling i Skrivelse af 31. Januar 1905 gik da, som bifaldsværdigt var, heller ikke videre end til, „om det ikke maatte være muligt“ at affatte en ny saadan Anmærkning. Da dette nu ikke var Tilfældet, skete det ikke. At ogsaa dette nu søges fremstillet som en Brøde fra Ministeriets Side, turde være et Vidnesbyrd om, at det ærede Kollegium ikke har set sig i Stand til at vrage altfor stærkt i Valget af sine Ankeposter.

Medens jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Kontrol med private Kuranstalter og Kliniker ikke tror at behøve noget Forsvar for, at dette Æmne, der har hvilet siden 1881, yderligere har faaet Lov til siden Januar Maaned i Fjor at advente et Tidspunkt, da Antallet af paatrængende justitsministerielle Lovgivningsanliggender er noget mindre end i Øjeblikket, skal jeg med Hensyn til Sagen om Fortsættelseskursus for Embedslæger og det iøvrigt meget underordnede Spørgsmaal om en forandret (og dyrere) Form for Fortegnelserne over Læger m. m. ganske henholde mig til, hvad jeg ovenfor har udtalt om min Mangel paa Villighed til paa et Budget, der i min Embedstid er steget fra ca. 5 Mill. til ca. 6½ Mill. Kr., at foreslaa Bevillinger, om hvilke jeg maa gaa ud fra, at de ikke ere egnede til at vinde Tilslutning i Rigsdagen, og om hvilke jeg paa Forehold maa indrømme, at de, selv om de til en vis Grad ere ønskelige, meget vel kunne undværes.

Overfor det kgl. Sundhedskollegiums Besværing over min Stilling til Kollegiets Anbefaling af Foranstaltninger imod Arkana skal jeg modstaa Fristelsen til at paa-vise, i hvor ringe Grad dette i 1902 fra det ærede Kollegium modtagne Forslag i dets Helhed bar Præget af Gennemarbejdelse med en praktisk Gennemførelse for Øje, og navnlig hvor lidt det bar Præg af Overvejelse af det Hovedspørgsmaal, hvad Kollegiet alt paa Grundlag af den bestaaende Ordning selv kunde udføre, hvad der krævede nye administrative Reglers Udfærdigelse, og hvad der fordrede Lovhjemmel. Men jeg skal anføre, at jeg straks i den følgende Rigsdagssamling enedes med vedkommende Folketingsudvalg, ikke, som det ærede Kollegium synes alene at mindes, om Tilføjelsen af et „m. m.“ i et Lovforslag om Undersøgelse af Levnedsmidler, men om en aarlig Bevilling af 2,000 Kr. til Raadighed for det kgl. Kollegium til Gennemførelse af Undersøgelser af Arkana — et Hovedpunkt i Sundhedskollegiets Indstilling — og til offentlig Kundgørelse af disse Analysers Resultater, saa at alle og enhver kunde faa Besked om, hvad de til Fortæring bestemte Arkana indeholde og ere værd, og derved kunde blive i Stand til at vogte sig for at købe Varer, hvis Pris staar i Misforhold til deres Værdi. Et Hovedmiddel til Modarbejdelse af Arkana er utvivlsomt at betage Folk Lysten til at købe dem. Undersøger jeg nu, i hvilket Omfang det kgl. Sundhedskollegium har benyttet sig af den saaledes aabnede Adgang til at faa en Hovedbestanddel af sit Program i dette Æmne ført ud i Livet og derved tillige skabe baade Materiale til og Stemning for videregaaende Foranstaltninger, finder jeg, at det ærede Kollegium har ladet undersøge i Aaret

1903—04: 6 Arkana.

1904—05: 5 —

1905—06: 1 —

Ud fra disse Tal maatte den mindre sagkyndige nærmest komme paa den Tanke, at det kgl. Sundhedskollegiums Anskuelse, at der her er en Augiasstald, som snarest mulig burde grundig ryddes, var undergaaet nogen Modifikation, hvad imidlertid det ærede Kollegiums Redegørelse af 9. ds. nu viser, ikke er Tilfældet.

Ganske misvisende er følgende Afsnit af det kgl. Sundhedskollegiums Redegørelse: „I 1902 har Ministeriet (efter Kollegiets Raad) udtalt, at Operation paa adenoid Vegetationer fordrer special Uddannelse, som ikke enhver Læge kan forudsættes at være i Besiddelse af. I 1903 har Ministeriet (uden at spørge Kollegiet) resolveret, at det paahviler en Distriktslæge uden Vederlag at udføre Støroperation paa Fattig-